

РЕШЕНИЕ

№ 4334

гр. София, 07.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 20.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **2739** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 128, ал.1, т.7 във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод определение по дело № 6529 по описа за 2011 г. на СРС, ГО, 25 с-в, с което е прекратено производството и делото е изпратено по подсъдност на Административен съд – София град за разглеждане на искова молба, подадена от П. П. Й. от [населено място], [жк], бл.. 60, вх. В, ап. 15, с която се иска да се обяви за нищожно решение № 391/2010 г., постановено по адм. дело № 6181/2009 г. на ВАС. В исковата молба се съдържа искане след прогласява нищожността на посоченото решение делото да се върне в надлежния съд за ново разглеждане.

С исковата молба се посочва, че се претендира нищожност на решение № 391/2010 г. по адм. дело № 6181/2009 г. на ВАС, тъй като решението е окончателно и неподлежало на касационен контрол, не подлежало на отмяна на основанията по чл. 239 от АПК. С молба уточнение е посочено, че решението е нищожно тъй като е постановено от некомпетентен състав, извън правораздавателната власт на съда и превратно упражняване на власт при неправомерно и незаконосъобразно извършени съдопроизводствени и процесуални действия от страна на ВАС. В хода на съдебното производство молителката редовно призована се явява лично, поддържа исковата си молба и депозира писмено становище.

Ответникът – изпълнителен директор на Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда”, редовно призован не се явява, представлява се от юрк. К., която оспорва исковата молба, излага аргументи с оглед нейната неоснователност и депозира писмено

становище.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Производството по спора е започнало с постановяването на решение от 04.08.2006 г. по адм. дело № 20 по описа за 2005 г. на СГС, АО, III – ти А състав, с което е отхвърлена жалбата на П. П. Й. срещу Заповед № 1668 от 11.12.2004 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда”, с която е прекратено служебното й правоотношение. Този съдебен акт е обжалван пред Върховния административен съд, където е образувано адм. дело № 10826/2006 по описа на Пето отделение. Съдебен състав от това отделение на ВАС е постановил окончателно решение № 7245 от 09.07.2007 г., с което е оставено в сила решението на СГС.

Въз основа на молба за отмяна за влязъл в сила съдебен акт – решение по адм. дело № 10826/2006 г. и решение на СГС по ахд № 20/2005 г. е образувано адм. дело № 6181 по описа на ВАС, Петчленен състав, който с решение № 9252 от 09.07.2009 г. е оставил без разглеждане искането на П. Й. за отмяна и е прекратил производство по делото. Същата го е обжалвала пред Седемчленен състав – II колегия на ВАС и е образувано адм. дело № 10489/2009 г. Най-големият предвиден от АПК съдебен състав е постановил Определение № 10453 от 04.09.2009 г., с което отменен акта на Петчленния състав и е върнато делото на същия състав за продължаване на съдебното производство.

В изпълнение на указанията дадените от седемчленния състав, Петчленния състав е постановил Решение № 391 от 12.01.2010 г. по адм. дело 6181/2009 г., с което е отхвърлено искането на П. Й. за отмяна на влязло в сила решение по адм. дело № 10826/2006 г. на ВАС и решение по ахд. № 20 /2005 г. на СГС. Недоволна от този съдебен акт настоящата молителка е подала жалба срещу него пред Седемчленния състав на II колегия на ВАС, който с определение № 8765 от 28.06.2010 г. по адм. дело № 4822/2010 г. е отхвърлил искането за отмяна на влязлото в сила решение по адм. дело № 6181/2009 г. на петчленен състав на ВАС.

След като П. Й. е изчерпила пътя на инстанционен контрол и този за отмяна е депозирала исковата молба на основание чл. 270, ал.2 от ГПК във връзка чл. 128, ал.1, т.7 и във връзка чл. 144 от АПК, с която иска решение № 391 от 12.01.2010 г. да бъде прогласено за нищожно поради некомпетентен състав.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства по делото представените от жалбоподателката и неоспорени от ответната страна.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Основанието за разглеждане на така заявеното искане, както и компетентността на Административен съд – София град произтичат от разпоредбата на чл. 128, ал.1, т. 8 от АПК. Искането за прогласяване на нищожността на съдебното решение е процесуално допустимо за разглеждане по същество, но е изцяло НЕОСНОВАТЕЛНО.

Разпоредбата на чл. 128, ал.1, т.7 от АПК установява родова компетентност (подведомственост) на административния съд на делата по искания за обявяване на нищожност на решения, постановени от административните съдилища. Нормата визира нови административни дела, производството по които е водено по реда на АПК и на практика изключва подведомствеността на гражданските съдилища, на основание чл. 270, ал.1 и ал.2 от ГПК. Предоставената правна възможност по чл. 128, ал.1, т.7 от АПК касае съдебни актове, с които съдът се е произнесъл по главния материално правен

спор.

Необосновани и недоказани са твърденията на искателя за това, че Решение № 391/2010 г. на ВАС, окончателно, е постановено от незаконен състав. Това решение е постановено в производство по Глава четиринадесета “Отмяна на влезли в сила съдебни решения”, раздел I “Отмяна по искане на страна по делото”.

Съгласно чл. 243 от АПК - Искането за отмяна се разглежда в открито заседание от тричленен състав на Върховния административен съд, когато актът е постановен от административния съд, от петчленен състав на Върховния административен съд, когато актът е постановен от тричленен състав на Върховния административен съд, и от седемчленен състав, когато актът е постановен от петчленен състав на Върховния административен съд. В настоящия случай е приложима втората хипотеза - разглеждане на искането за отмяна от петчленен състав на ВАС. Не е спорно, че първоначално петчленния състав е приел искането за недопустимо, поради което е оставил молбата на П. Й. без разглеждане и е прекратил производството по образувано адм. дело 6181/2009 г. с определение. Законодателят в производството по тази глава не е предвидил специален ред за преграждащите процеса определения, поради което се прилагат общите правила, посочени в Глава тринадесета от АПК.

Съгласно чл. 229 на обжалване с частна жалба подлежат определенията и разпорежданията, които преграждат по-нататъшното развитие на производството (с които се прекратява делото или с които същото се спира) и в случаите, изрично предвидени в закона. Ал.2 на същата норма посочва, че не подлежат на обжалване определенията и разпорежданията, постановени в производството пред петчленен състав на ВАС и тук е въведено изключение освен ако производството е за отмяна на влязъл в сила съдебен акт. С така въведеното изключение законодателят е предвидил защита интересите на страните по делата, като е посочил, че при незаконосъобразено преграждане на производството по глава XIV от АПК заинтересованите могат да се защитят като го обжалват пред седемчленен състав на съда.

От това следва извода, че и при обжалване на определението на петчленния състав в производството по отмяна се прилагат правилата на глава XIII. За правилност и пълнота на изложението следва да се посочи, че с определенията и разпорежданията съдът се произнася по процесуалните въпроси, подготвящи крайния акт на съдебното производство, а това са въпроси по допустимост на жалбата – спазване срока за обжалване, предпоставките по чл. 150, чл. 151 от АПК, при касационното обжалване – когато жалбата или протеста се подадени от лице или организация, които не са участвали в съдебното производство; решението или обжалваната му част не съществува; са подадени след срока по чл. 211; са подадени против решение, което не подлежи на касационно оспорване; бъдат оттеглени или бъде извършен отказ от тях с писмено заявление (чл. 215 от АПК). В случаите, когато касационната инстанция прецени, че неправилно е преграден хода на производство отменя определението и връща делото за продължаване на действията по него с оглед постановяването на краен акт по спора. Тук следва да се посочи, че в тази фаза се разглежда единствено и само въпроса за допустимостта на съдебното производство, но не и за основателността на оспорването. Това е т.нар. производство процес относно процеса, в което се разглежда наличието или липсата положителните и отрицателните предпоставки за разглеждане на едно съдебно производство.

На следващо място трябва да се посочи, че неправилно и неоснователно молителка претендира, че не е спазена нормата на чл. 244 от АПК, а не както тя сочи ГПК, тъй

като е трябвало делото да се върне за разглеждане от друг петчленен състав. Посочената разпоредба предписва, че Върховният административен съд отхвърля искането за отмяна на влязло в сила решение или отменя решението изцяло или отчасти (ал.1). Когато отмени решението, Върховният административен съд връща делото за ново разглеждане в надлежния съд от друг състав, като посочва и откъде да започне новото разглеждане. В случая по чл. 239, т. 4 съдът отменя неправилното решение (ал.2), както и че решението по искането не подлежи на обжалване. Оттук следва извода, че само решението, с което се уважава или отхвърля искането, ако бъде отменено се връща за ново разглеждане от нов съдебен състав, който не е изразявал вътрешното си убеждение по спора.

За да бъде квалифицирано като нищожно постановеното решение по адм. дело № 6181/2010 г. на ВАС, следва да са налице такива тежки пороци на това решение, които да противоречат на изискванията за валидно решаване изобщо. Не може да се приеме, че съдебният състав е ненадлежен (некомпетентен), тъй като не спори факта, че петимата върховни съдии са такива от състава на ВАС; не се спори, че е налице различие в съдебния състав дал ход на устните прения и този постановил съдебния акт. От друга страна съдебното решение несъмнено е постановено в рамките на правораздателната власт на Върховния административен съд и от законосъобразен съдебен състав.

Относно изискванията, на които следва да отговаря съдебното решение субсидиарно приложение в административното производство, на основание чл. 144 от АПК намират установените в чл. 235 и чл. 236 от ГПК правила, а с оглед изменението на АПК с ДВ, бр. 39 от 2011 г., и чл. 172 а от АПК. От извършения прочит на атакуваното решение се установява, че то е постановено съобразно тези изисквания.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 128, ал.1, т. 7 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искането на П. П. Й. да бъде прогласена нищожност на Решение № 391 от 12.01.2010 г. на петчленен състав, II колегия на ВАС, постановено по адм.дело № 6181/2009 г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: